

אמא שלי היתה "ג'דאית".

כשנסענו באמבולנס לבית החולים, ואני החזקתי לה את היד, שאל אותי הפרמדיק מי היא אמא שלי, והאם היתה עצמאית, אמרתי לו רק מילה אחת: ג'דאית!!

מעולם לא נזקקה לעזרה, הייתה עצמאית עד לרגע האחרון, נהגה, קראה ספרים והייתה מעורבת בכל דבר. אישה סקרנית ובעלת רצון עז לידע. מעולם לא החשבנו אותה כאישה זקנה. הייתה בת 85 שנים ו-26 ימים במותה, ועדיין צעירה ברוחה ובנשמתה.

אמא שלי הייתה, כל כך מוזר לכתוב עליה בלשון עבר, נהגת מחוננת ומצוינת, שנהגה מאז שנת 1957, ללא דוחות, קנסות או תאונות.

נהגה בכל רחבי הארץ וסיני בסוסיטא הכתומה ומעולם לא הרגשנו חסרות ביטחון איתה בכבישים.

אחות רחמניה בלב ובנשמה, תמיד ידעה מה התשובה לכל חולי וכאב, ותמיד ידענו שאפשר להתייעץ איתה בנוגע לתחלואים שונים ולקבל תשובות.

אוהבת ילדים. כל ילד או תינוק משכו את תשומת ליבה ומייד היתה יוצרת קשר וחיבור. תינוקות בוכים היו נרגעים בזרועותיה, ומחייכים.

אישה עם "אצבעות ירוקות". הייתי מביאה לה צמחים יבשים, והיא היתה מחייה אותם.

אמא שלי. כזו היא אמא שלי. חכמה ונבונה, אוהבת את החיים ולא מוותרת לעצמה על כלום. גם אם היתה עייפה, אף פעם לא סירבה לבילוי, סרט או הצגה.

מבשלת נהדרת ואופה אדירה, שלבישולים שלה יצא שם בכל מקום בו טעמו את העוגות/עוגיות/תבשילים שהכינה.

אמא שלי, נוחי על משכבך בשלום אמא, זכות גדולה להיות בתך.

אביחג

